

oznanilo

ŠEL BOM K OČETU, KI JE DOBER

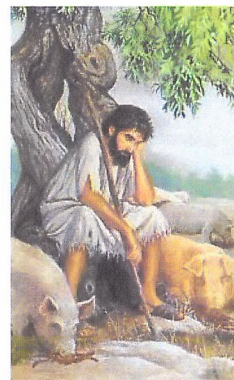
V priliki o izgubljenem sinu nehote vidim tudi zgodbo številnih današnjih mladih, ki zapustijo starše. Ti jih imajo radi, zato zelo trpijo, ko odidejo in zabredejo na kriva pota. Tudi v evangeliju oče trpi, ko ga zapušča najmlajši sin. Ker ga ljubi, trpi, a mu pusti svobodo, da odide.

Morda se nam zdi, da ima evangeljska zgodba prelep konec: sin se vrne k očetu. Kdaj se je pravzaprav sin odločil za to? Takrat, ko je padel najnižje, ko je

pasel svinje in mu ni nihče ponudil niti hrane, ki so jo jedle te za Jude nečiste živali. Evangelij tudi pove razlog za

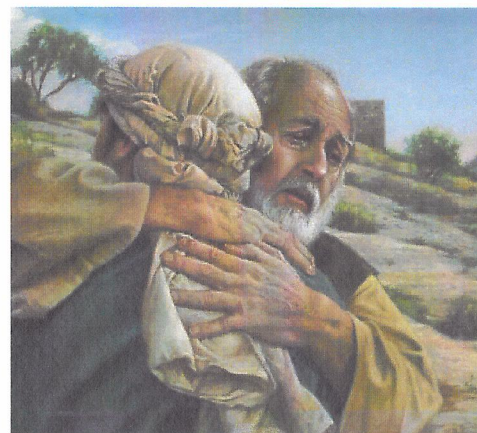

sinov odločilni korak. K temu pripomore spomin na očetovo dobroto. Sin se spomni, kako dober je njegov oče, ki ne daje kruha samo svojim, ampak celo najemnikom, in to v izobilju. Ko se zave očetove ljubezni in dobrote, sklene: »Vstal bom in šel k očetu.« Sin se je spreobrnil, ker je odkril, da je ljubljen. Starši velikokrat trpijo, ko se njihovi otroci izgubijo ali zavrnejo Boga in zapustijo pot, ki so jih jo učili. Zato jih želijo privedi na pravo

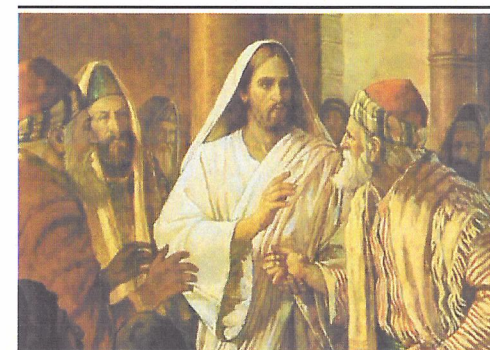

pot s trdo besedo, morda z zavrnitvijo ali celo grožnjo. »Evangelij pa uči, da človek ne spremeni svojega življenja, svoje miselnosti, se ne spreobrne k dobremu zaradi tega, ker bi ga kdo nadrl, mu očital, ga kaznoval, ampak zaradi tega, ker odkrije, da je ljubljen, kljub temu da je grešnik,« piše M. I. Rupnik.

Tudi sodobni izgubljeni sinovi se bodo lahko vrnili na pravo pot, če bodo v stiski. Ko se bodo morda znašli na dnu, se bodo lahko spomnili, da jih nekdo ljubi in se lahko vrnejo k njemu. Lahko tudi trdimo: gorje človeku, če se takrat, ko bo v krizi, ne bo mogel spomniti, da ga kdo ljubi, kljub temu da je grešnik! Le h komu naj potem gre? Morda je danes prav zato toliko nesrečnih (mladih) ljudi, ker se v stiski ne morejo spomniti, da so brezpogojno ljubljeni, in ker ni ljudi, ki bi jim to povedali.

Oče pa je velel svojim služabnikom: »Brž prinesite najboljše oblačilo in ga oblecite, in dajte mu prstan na roko in čevlje na noge; in pripeljite pitano tele in ga zakoljite in jejmo ter se veselimo; zakaj ta moj sin je bil mrtev in je oživel; je bil izgubljen in je najden.« (Lk 15,22–24)

Jedel si z grešniki in cestnarjji, in če bi še hodil po zemlji, bi prisedel h goljufom, zatiralcem in mučiteljem, k tistim, ki kratijo svobodo, k Herodom in Pilatom današnjega sveta. Prisedel bi k vsakemu od nas, da bi začutil tvojo bližino. Naj ti rečemo hvala, ker se smemo obračati k tebi, ker nas iščeš, razkropljene, zbegane in onemogle. Naša pota so oskrunjena in grešna, a vrnili se bomo v Očetovo hišo. Tam se bomo veselili srečne vrnitve vseh izgubljenih.

Po: B. Golob, Zahvala za Božji kruh

Ni druge
lestve,
po kateri
bi prišli
v nebesa,
kot križ.

sv. Roza iz Lime

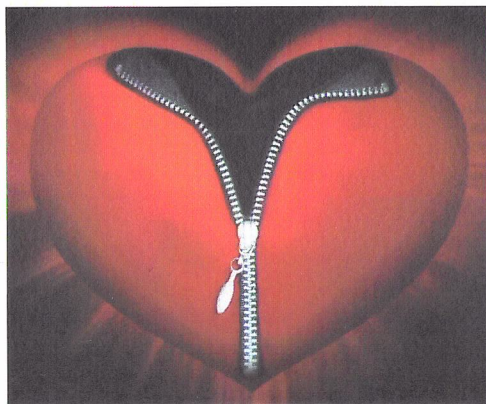
4. postna nedelja
med letom

leto VII /2010-16
06. marec 2016

Odpuščanje ni prelaganje odgovornosti na Boga

»Odpuščanje pripada samo Bogu.« Gotovo ste slišali razlagati ta rek, kakor da ljudje ne morejo kaj narediti v dejanju odpuščanja. To je lep izgovor za prelaganje lastne odgovornosti na Boga! Toda to bi bilo zgrešeno, ker Bog na področju odpuščanja kakor tudi na vsakem drugem področju ne dela namesto nas tistega, kar spada k človeški iniciativi.

Pred kratkim mi je nekdo zagotavljal, da zlahka odpušča: »Če me kdo rani, takoj prosim Boga, da mu odpusti. Tako se mi ni treba mučiti z vsakovrstnimi emocijami: s trpljenjem, jezo, zamero ali ponižanjem.« Kakorkoli že je bilo takšno prikazovanje vere občudovanja vredno, nisem mogel, da ne bi povprašal po mentalnem zdravju te osebe. **Namesto da bi zavestno sprejel svoje življenjske razmere, kakorkoli boleče že pač so, jih je preložil na Boga.** Da me boste prav razumeli. Verujem v nujnost zatekanja k duhovnemu, kot bistvenem elementu v odpuščanju, toda nič manj ne verujem v to, da se mora človek za sprejem Božje milosti najprej pripraviti na človeški ravni. **Odpuščanje je sočasno človeško in Božje dejanje. Narava in milost se medsebojno ne izključujeta, temveč se usklajujeta in dopolnjujeta.**

Zakon

Nekateri pravijo, da je zakon podoben zadrugi. Na njej sta dve vrsti zob. Obe se medsebojno zelo tesno skladata. Toda nikoli ne moreš obeh vrst spojiti skupaj, če ne uporabiš vodila, ki obe vrsti zob približa drugo drugi in ju sklene skupaj.

Pri poroki se zgodi nekaj podobnega. Dva človeka sta si lahko zelo blizu kot sta si dve vrsti zob na zadrugi, a če iz svojega življenja in zakona izključita Boga, sta kot vrsti zob, ki nista spojeni v zadrugo.

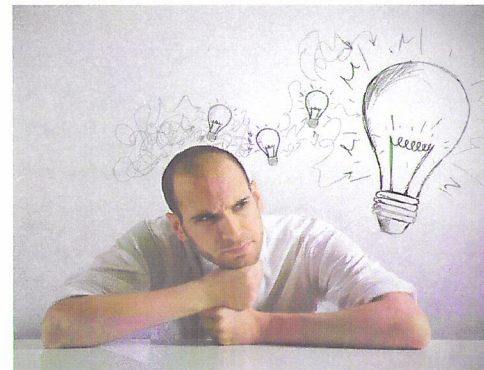
Neki škof je nekoč dejal: **»Za srečno poroko morajo biti trije: mož, žena in Bog.«**

Vaše življenje mora biti stikano okrog evharistije.
Poglejte nanj, ki je luč;
prinesite svoja srca čisto blizu k njegovemu Božjemu srcu;
prosite ga za milost,
da bi ga spoznali,
za ljubezen, da bi ga ljubili,
za pogum, da bi mu služili.
Nenehno ga hrepeneče iščite.
(mati Terezija)

Post

Ali človek v postnih aktivnostih vidi priložnost za osebno rast, priložnost, da se osvobaja svojih ujetosti? Ali samo čakam, da vsa stvar mine in nato nadaljujem, ustaljeno pot naprej, pripnem si priznanje, da sem zmož, in to je to? ...

Postni čas je umeščen kot priprava na praznovanje velike noči. **Praznovanje naše svobode, odrešenosti, sijaja mojega obraza. Pravzaprav se mnogim zatakne že, ko si zadajo neko postno aktivnost, neko odpoved, ko nastane prazen prostor.** Spominja me na Jezusovo priliko o nečistem duhu: Kadar nečisti duh odide iz človeka hodi po suhih krajih in išče pokoja in ga ne najde. Tedaj pravi: »Vrnil se bom v svojo hišo, iz katere sem odšel.« Ko pride, jo najde pometeno in urejeno. Tedaj gre in si privzame sedem drugih duhov, hujših od sebe, in gredo vanjo ter tam p r e b i v a j o .

Nazadnje je s takim človekom huje, kot je bilo na začetku (Lk 11,24–26). To ne pomeni, da mi že sam začetek vzame vso voljo, pomembno je vztrajati in izpraznjeni prostor nadomestiti z nečim, kar me gradi, hrani mojo vero, blagodejno vpliva na rano, ki mi jo je pustila neka ujetost.

Mislím, da sta postni čas in post še kako aktualna in nista nekaj samoumevnega v moji veri. V resnici gre za odločitev moje rasti. Danes v življenju ne občutim kakšnega pomanjkanja in kaj hitro lahko eno odvisnost nadomesti druga. Postni čas mora imeti svoj cilj v osebni rasti in v odnosu do ljudi, zato je zelo pomembno ne samo odrekanje, pač pa tudi dodajanje. Pomembno je dodajati dobra dejanja. Saj vendar ne delam samo slabega, tudi opuščam dobro. Človek težko dojema postni čas kot vrlino, ker je to čas, povezan z osebnim odrekanjem in bolečino. **Danes pa je vsega na pretek. Zakaj bi se mučil, če imam vsega na pretek in je potem vse »brez veze«? Vendar ni tako.**

Dogodek Kristusove smrti in vstajenja je srce krščanstva,

nosilno središče naše vere, silna vzpodbuda naše gotovosti, močan veter, ki prežene vsak strah in negotovost, vsak dvom in vsako človeško preračunljivost. (Benedikt XVI.)

PRAZNIK LJUBEZNI

Pridejo rojstni dnevi in obletnice. Naj ne gredo mimo. To so vajini praznični dnevi. Pri življenju ohranjajo spomin na dobre in lepe ure. Skupaj slavita ljubezen!

A vsak dan se nekoliko približajta drug drugemu, hvaležna za to, da sta se našla med milijoni in da sta še vedno skupaj.

Pustita avto v garaži in doma uživajta v prijetnem druženju. V zadnji uri med dnevom in nočjo ugasnita televizor, da bi bila povsem domača drug za drugega.

Pomislita na to, da je pomemben v vajinem življenju »obred«: skupaj jesti, biti skupaj pri mizi – vsaj enkrat na dan.

Vedno poskusita na najpreprostejši način biti srečna.

Vajina ljubezen naj ne propade ob tem, da brezdušno in bežno hranita vsak svoj egoizem. Tvoj mož naj bo tvoj najboljši prijatelj in tvoja žena tvoja najboljša prijateljica. Skrbita za to, da bo vajina ljubezen in naklonjenost vidna v mnogih majhnih vsakdanjih stvareh: v nasmehu, v dobri besedi, v hvaležnem poljubu, v spontanem objemu.

Potem bo tisoč nepričakovanih radosti padlo za vaju z neba kot zvezde.

Križ

Kako to, da moramo tudi mi v svojem življenju sprejeti trpljenje in s tem 'vzeti križ nase' ter tako hoditi za Jezusom?

Ni treba, da bi kristjani kot taki iskali trpljenje, toda kjer so soočeni z neizogibnim trpljenjem, lahko to zanje postane smiselno, če svoje trpljenje združijo s Kristusovim trpljenjem: »Saj je tudi Kristus trpel za vas in vam zapustil zgled, da bi hodili po njegovih stopinjah« (1 Pt 2,21). (KKC 618)

Jezus je rekel: »Če hoče kdo hoditi za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj« (Mr 8,34). Kristjani imamo nalogo, da blažimo trpljenje v svetu. Vendar bo trpljenje obstajalo še naprej. V veri lahko sprejmemo svoje lastno trpljenje in ga delimo s trpljenjem drugih. Na ta način postane človeško trpljenje eno s Kristusovo odrešilno ljubeznijo in hkrati del Božje moči, ki spreminja svet.

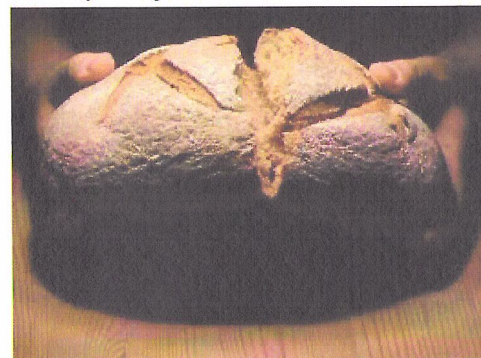
Nikar se ne sramujmo priznavati Križanega; zaznamujmo zaupno s prsti čelo, naredimo znamenje križa na vse, na kruh, ki ga jemo, nad kozarcem, iz katerega pijemo!
Naredimo ga ob prihodu in odhodu, pred spanjem, preden se uležemo in ko vstanemo, pri hoji in počivanju!
(Ciril Jeruzalemski)

SVETA MAŠA – SPOMIN NA ZADNJO VEČERJO

Za poimenovanje in označevanje zakramenta svete evharistije, ki ga je Jezus ustanovil pri zadnji večerji, so prvi kristjani uporabljali izraz »lomljenje kruha«, prav po značilnem dejanju, ko so pri evharistiji lomili kruh. Pozneje se je uveljavil izraz evharistija, ki v grškem jeziku pomeni (za)hvala. Nekateri tudi danes upravičeno govorijo o zahvalni daritvi. Šele v poznejši dobi se je uveljavil izraz maša. Izhaja iz latinske besede »mittere«, ki pomeni poslati, odposlati. Pri maši smo poslani, da jo uresničujemo v življenju. Od tod tudi sklepne mašnikove besede: »Pojdite v miru.«

Poslani smo, da mašo prenesemo v življenje. Maša naj se nadaljuje v našem osebnem življenju. V starokrščanskih časih so v Rimu po evharistični molitvi razlomili posvečeni kruh in ga po diakonih »poslali« drugim cerkvam v mestu. Tam so ga dali v kelih, da bi pokazali, da smo ena Cerkev, ker obhajamo eno evharistijo. Posvečeni kruh pa so »poslali« tudi bolnikom, ki se niso mogli udeležiti evharistije, pa tudi mučencem, ki so bili zaprti v ječah.

Morda še kot zanimivost – kakšen kruh so uporabljali prvi kristjani pri evharistiji? Najprej običajen kruh, ki so ga spekli doma v obliki nizke plošče (nekakšne »lepinje«), ki je imela v sredini vrezan križ. Pozneje, po 9. stoletju, pa je bil predpisan opresen kruh, to je nekvašen kruh. Tak kruh so uporabljali Judje pri svojih obredni velikonočni večerji. In tak kruh je uporabljal Jezus pri zadnji večerji. Nekvašen kruh je bil prav tako okrogle oblike in so ga imenovali hostija, kar pomeni v latinščini »žrtev«. Take hostije pri maši uporabljamo tudi mi v današnjem času.

Molite zame,
da se bom
vedno bolj učil ljubiti vas –
njegovo čredo, sveto Cerkev,
vsakega posameznika
in vse skupaj.
Molite zame,
da ne bom prestrašen
pobegnil pred volkovi.
Molimo druga za drugega,
da bi nas nosil Gospod –
in da bi se od njega naučili,
kako naj nosimo drug drugega.
(Benedikt XVI.)

SVETNIK TEDNA

3. marec KUNIGUNDA

Bila je žena bavarskega vojvoda in nato nemškega cesarja Henrika. Rodila se je v grofovski družini, kjer je bilo veliko otrok. Starši so jo dali v samostansko šolo. Okoli leta 1000 se je poročila s Henrikom. Izobrazena Kunigunda je bila modra svetovalka svojemu možu pri vladarskih poslih pa tudi skrbna spremljevalka in vodnica na poti k svetosti. Z vsem srcem je podpirala njegova prizadevanja v korist Cerkve: ustanavljanje samostanov, graditev cerkva, podporo duhovnikom. Njun zakon je bil brez otrok, zato je Henrik pri ustanovitvi bamberske škofije za svojega dediča postavil Kristusa. Na moža je vplivala tudi tako, da je vladal socialno čim bolj pravično. Po moževi smrti je odšla v samostan, kjer je živela do svoje smrti leta 1033.

tudi skrbna spremljevalka in vodnica na poti k svetosti. Z vsem srcem je podpirala njegova prizadevanja v korist Cerkve: ustanavljanje samostanov, graditev cerkva, podporo duhovnikom. Njun zakon je bil brez otrok, zato je Henrik pri ustanovitvi bamberske škofije za svojega dediča postavil Kristusa. Na moža je vplivala tudi tako, da je vladal socialno čim bolj pravično. Po moževi smrti je odšla v samostan, kjer je živela do svoje smrti leta 1033.

Svoj križ moramo nositi, ne pa po sili vleči, zgrabiti ga moramo kot zaklad, ne kot breme. Saj lahko vendar edino po križu postanemo podobni Jezusu. (Francois Fenelon)

OZNANILA

1. Lepo vabljeni vsi, ki redno prihajate k svetim mašam, da v cerkev prijazno povabite tudi druge, ki so prej redno prihajali k bogoslužju ali so na novo prišli živeti na Dunaj.

2. Prošnja za vse - ko je kdo bolan (ali doma ali v bolnišnici), naj sporoči, da ga lahko obiščemo tudi v času bolezni.

Zbiramo stvari za Flohmarkt / Bolšji sejem. Lepo prosim za vašo velikodušno pomoč.

SVETE MAŠE

NEDELJA, 6. marec 2016

4. postna nedelja

za + Franca Horvat obl. in starše Kupčič

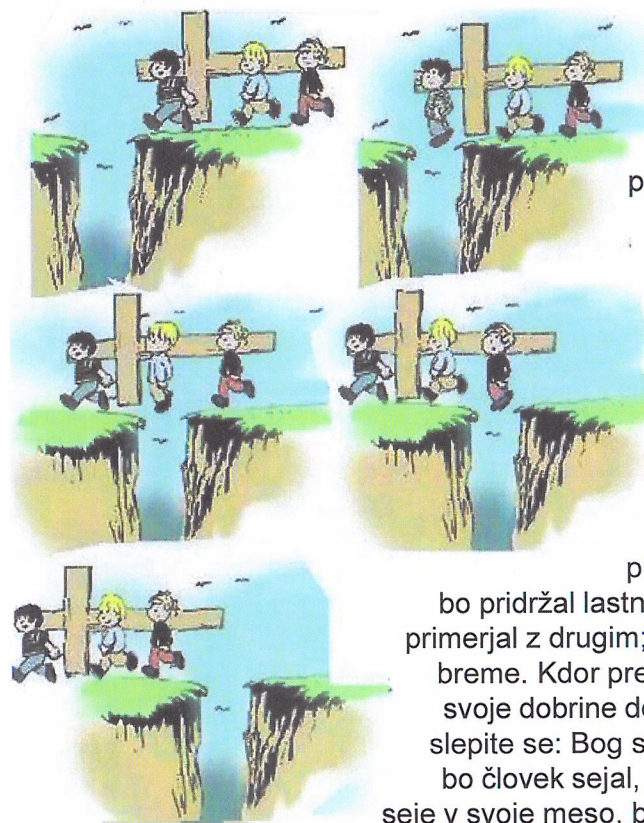
5. postna - tiha nedelja

za zdravje

S tem da nas je odrešil s trpljenjem, je Kristus človeško trpljenje povzdignil na raven odrešenja.

Zato tudi lahko vsak človek s svojim trpljenjem sodeluje pri Kristusovem odrešilnem trpljenju.

(Janez Zlatousti)

Če svojega križa ne nosiš z veseljem, bo on tlačil tebe. (Tomaž Kempčan)

Slovenski pastoralni center

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: 0660/ 657 94 33 (Matija)

Skype: **Tratnjek Matija**

elektronska pošta: info@spc-dunaj.net

internetna stran: www.spc-dunaj.net

facebook naslov: **SPC Dunaj**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

Apostol Pavel

Nosite bremena drug drugemu

Bratje, če zasačite koga pri kakšnem prestopku, ga vi, ki ste duhovni, opomnite v duhu krotkosti. Pri tem pazi nase, da ne boš tudi sam padel v skušnjavo. Nosite bremena drug drugemu in tako boste izpolnili

Kristusovo postavo. Kajti če kdo misli, da je kaj, ko ni nič, vara sam sebe. Vsakdo naj presodi svoje ravnanje in tako

bo pridržal lastno hvalo zase, ne pa da bi se primerjal z drugim; vsak bo namreč nosil svoje breme. Kdor prejema pouk v besedi, naj vse svoje dobrine deli s tistim, ki ga poučuje. Ne slepite se: Bog se ne pusti zasmehovati. Kar bo človek sejal, bo tudi žet. To se pravi: kdor seje v svoje meso, bo od mesa žet pogubo; kdor pa seje v duha, bo od duha žet večno življenje. Ne naveličajmo se, ko delamo dobro; kajti če se ne utrudimo, bomo ob svojem času želi. Dokler torej še utegnemo, delajmo dobro vsem, še posebej pa domačim po veri.

Pismo Galačanom

**STE SE DANES
ŽE NASMEJALI?**

"Mami, ali res angeli letijo?"
"Ja, otrok moj." "Ampak, naša Rozi ne zna leteti!"
"Ne, Rozi je naša gospodinjka pomočnica in ne zna leteti!" "Ampak očka ji vedno reče, da je njegov angelček!" "Potem bo pa letela!"